

[Lenger]

En anden ting, som jeg også synes det er vigtigt at trække frem i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag, er den forudgående informationsformidling, som også andre har været inde på. Der er tale om spørgsmål, der i høj grad er tekniske, og dermed spørgsmål, som vælgerne har krav på at få en grundig orientering om, før de træffer deres afgørelse. Ganske vist planlægger man, at folk skal kunne rekvirere materialet, men set i forhold til det eneste fortilfælde, som vi har med en vejledende folkeafstemning, nemlig spørgsmålet om salget af de vestindiske øer i 1916, er der tale om en klart forringet informationsformidling over for vælgerne.

I loven fra 1916 om den vejledende folkeafstemning om salget af de vestindiske øer fremgår det af § 3, at indenrigsministeren ikke blot skal udarbejde et materiale om, hvad sagen drejer sig om, der skal også laves et materiale om de forskellige synspunkter om sagen, og det skal via kommunalbestyrelsen uddeles til vælgerne. Det er selvfølgelig et klart bedre afstemningsgrundlag, der er indeholdt i denne lov fra 1916, altså for 70 år siden, end det afstemningsgrundlag, som regeringen har tænkt sig at lægge op til med lovforslaget her – og så endda i en sag, der er langt mere kompliceret, end salget af de vestindiske øer var dengang.

Derfor må VS opfordre regeringen til at udskyde afstemningsdatoen, hvad også hr. Albrechtsen var inde på, og gøre beslutningsgrundlaget bedre og gerne lige så godt, som det var, da de vestindiske øer skulle sælges.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne takke ordførerne for de bemærkninger, der nu er fremsat under førstebehandlingen. Jeg mener, at jeg kan drage den konklusion, at der stadig må være håb om, at det slutter med et flertal for afholdelse af folkeafstemning.

Hr. Ivar Nørgaard havde den hovedbetragtning, at vi gerne skulle sørge for, at befolkningen kommer til at tage stilling på et sobert grundlag, og det er naturligvis rigtigt; det er vores opgave. Hvad det så kræver at leve op til dette mål, har der været megen debat om i dag.

Hr. Ivar Nørgaard sagde, at folkettinget jo har stemt om Den europæiske Akt. Det er i

og for sig ikke helt rigtigt. Folketinget har to gange for nylig haft en afstemning. Det var en afstemning om dagsordener. Folketinget stemte om en dagsorden den 21. januar i år, for få dage siden, og ved den lejlighed var dagsordenen formuleret af en højt anerkendt koncipist, hr. Ivar Nørgaard selv, og hvad skrev hr. Ivar Nørgaard i sin dagsorden? Han skrev:

»Folketinget opfordrer regeringen til at afvise det opnåede forhandlingsresultat . . .«

Vi har stemt én gang til om en dagsorden. Det gjorde vi den 28. januar 1986, og da stemte folkettinget om et lignende udtryk. Da sagde folkettingen ja til, at der skulle afholdes en folkeafstemning, hvor vælgerne fik lejlighed til at tage stilling til – og nu kommer det – EF-forhandlingsresultatet (EF-pakken).

Jeg kan godt se, at siden folkettingen ved disse to lejligheder har haft mulighed for at stemme, er der nogen logik i at sige, at det vel bør være det samme udtryk, som anvendes i loven.

Man kan diskutere, om ordet reform er værdiladet. Det udtryk valgte regeringen, og det vil vi da gerne diskutere, og vi vil gerne tilfredsstille så mange som muligt her i folkettingen med henblik på en affattelse af temaet for ja og nej, så der er bredest gørlig tilslutning.

Slår man op i Nudansk Ordbog, står der til forklaring af ordet reform: »forandring«, og så føjes til: »især: forbedring«. Det er klart, at nogle vil mene, at så fremkalder det nok flere jastemmer end ellers. Nu er ordet reform jo almindelig praksis i folketingsprog, når man taler om nogle forandringer – vi taler om kommunalreformen, vi taler om skattereformen – men det er da rigtigt, at der somme tider er delte meninger med hensyn til, om den pågældende reform er et fremskridt eller et tilbageskridt. Jeg kan således blot henvise til socialdemokratiets gruppe, hvor der jo netop har været en sådan debat. Nogle i den socialdemokratiske gruppe har ment, at det var en reform, som betød et tilbageskridt, men andre – jeg tror flertallet – mener, at skattereformen er et klart fremskridt. Den debat er der da ingen grund til at fremkalde omkring folkeafstemningen, og derfor ville jeg finde, at det var meget naturligt, hvis man samlede sig om udtrykket »EF-forhandlingsresultatet (EF-pakken)«. Det kan for min skyld også blot være EF-